

Bijau varlės

Eilėraščiai
visam žmogaus gyvenimui

Illustravo Marija Smirnovaitė

TYTO ALBA

J U O Z A S   E R L I C K A S

Bijau varlės

Eilėraščiai
visam žmogaus gyvenimui

Iliustravo
Marija Smirnovaitė

VILNIUS 2019

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

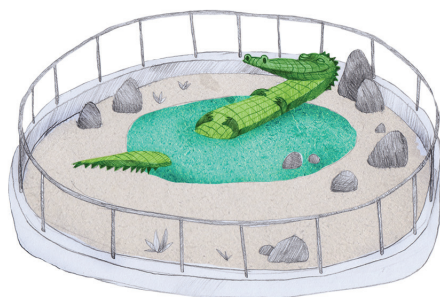
© Juozas Erlickas, 2019

© Marija Smirnovaitė, iliustracijos, 2019

© „Tyto alba“, 2019

ISBN 978-609-466-412-0

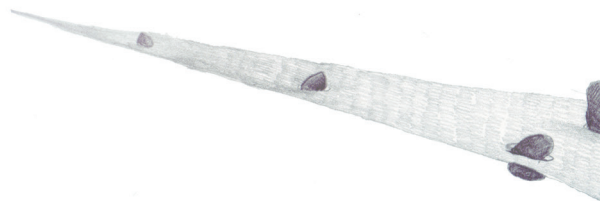
Virvytė ir aš

6

Gimiau aš toli nuo didžiųjų kelių,
Prie upės sraunios, akmenuotos Virvytės, –
Ją vasarą perbrist nesunkiai galiu,
Tik niekaip aš jos negaliu pasivyti.

O gluosniai – tie upių sargybiniai – mena:
Kadaise pakrante, per žydinčias pievas
Ją vijosi vaikas – ne aš – mano tėvas –
Tai buvo seniai, o jinai nepaseno.

Ir veltui vejuos aš Virvytę pakrante,
Ir vejas drugelis mane dešinėj...
Vis tiek ji pirmoji atbėga į Ventą,
Ir lenkias jai pirkios: „Sveika! Mes – Vieکشniai.“

Aš moku augti

8

Kasdien vis augu ir kitų nelaukiu –
Pradėjo atsilikti broliai Grimai,
O dėdės, tetos stebisi manim vis –
Žiūrėk – toks mažas, o jau moka augti!..

Turbūt pavydi, nes neauga patys...
O kaip išmokau aš – nebeprisimenu,
Bėgioju vikriai lyg devynios katės
Ir pats perkuosi bilietą į kiną.

Kaip greitai auga greitos mano kojos –
Batakai verkia jų nebepaviję...
„Taip nesunku man augt, – net pagalvoju, –
Kodėl mama neauga, kai palyja?“

Nors pralenkiau pačias ilgiausias smilgas,
Šešėlis mano auga dar greičiau –
Jis vakar vakare toks buvo ilgas,
Kad aš net jo galvos nebemačiau.

Tačiau nors ilgas, bet baikštus kaip gėlės!
Užvis labiausiai bijo jis lietaus
Ir nuo paties mažiausio debesėlio –
Tik šast į šoną, – ir nebematau.

Sakysite – su tokiu kam draugauti?
Bet kai užpuolė užvakar gaidys –
Nė žingsnio nuo manęs nepasitraukęs
Iš pat paskutiniųjų grūmės jis.

Lietaus aš nebijau, anei perkūnijos –
Gaidys tik baisiai didelį vaidina...
Bet pamokinsim vienasyk apkūlę jį:
Vaidinti nori – rodyk vištoms kiną!..

Slieko gyvenimas

10

Ar jūs bent kada pasižiūrit,
Kaip sliekas keistai gyvena? –
Kasdien juodą žemę purena,
O traktoriaus jokio neturi.

Norėtum – juk būna taip – tu
Prasmegt skradžiai žemę – deja!
O sliekas lengvai it lietus
Be grąžto prasmenga į ją.

Pirkau traktoriuką žaislinį
Ir slieką įkėliau kabinon,
Pabėgo nė nepadėkojęs, –
Nemoka vairuot gal, galvoju.

Aš net nežinau, ar jis moka
Miegoti, ar moka jis šokti?
Ar laikraštį moka skaityti?
Ar moka jis pasirašyti?

Ar matė jis Vilnių ir Kauną?
Pasenęs ar pensiją gauna?
Gali tad sakyt – apie slieką
Aš nežinau beveik nieko.

Žinau – jis patinka žuvelėms,
Tačiau ar patinka jos jam?..
Ir tu, vandenyne laiveliui
Apvirtus, patiktum kai kam...

Kažin ar tai būtų smagu,
Jei milžinas koks į dėžutę
Tave įsikišęs sušuktų:
„Kazy! Bėgam gaudyt ryklių!..“

Tad leiski ir sliekui gyventi,
Jeigu po lietaus daug randi –
Gal jie į Dainų renkas šventę,
Tik tu tų dainų – negirdi...

Eilėraštis su Lakštingala ir Traukiniu

12

Paupy už seno geležinkelio,
Kurs pavargęs pasuka į vakarus,
Taip giedojo ten maža Lakštingala,
Kad jos klausės didelis Pavasaris.

Stabtelėjo Traukinys nusteбęs –
Man čiulbėti šitaip irgi norisi!
Klausinėjo Kamuolinį Debesį –
Kur yra tokia konservatorija.

Vikšrai du linksmi nusikvatojo,
Maldami kopūstlapį liežuviais, –
Nors kaip vikšrai traukiniai ropoja,
Bet iš jų neišsisiris lėktuvai...

Eina Vasara...

14

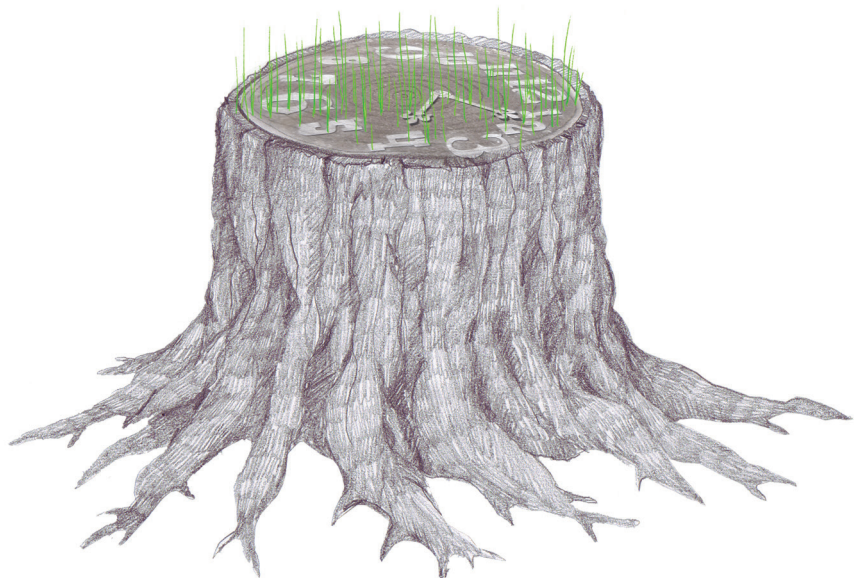
Eina Vasara graži tarsi mama
Su vaikais, su paukščiais žaisdama,
Supasi ant laikrodžio rodyklių
Saulės sūnūs – spinduliai – išdykę.

Nemiegok ilgai – praeis pro šalį,
Nepavysi, neberasi kelio...
Tam kely su antpečiais geltonais
Jau budės Rugsėjis kapitonas.

O! Kad vasara nepasibaigtų!..
Bet Rugsėjis puola – bėkim gelbėt –
Laikrodžių neturim – turim laiko
Daug daugiau, nei laikrodyje telpa,

Bet pastoja kelią varnos pilkos...
Verkia pasilikusi viena,
Voro siūlu pririšta prie smilgos,
Paskutinė Vasaros diena...

Vaikystės dienos

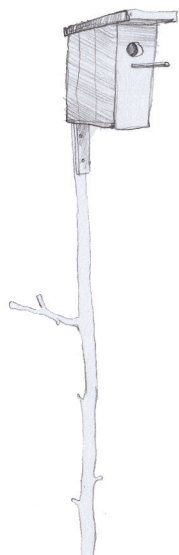
16

Kiek aš nieko ten turėjau –
Dangų, debesis ir vėjus...
Ten rašiau mažais piršteliais
Kažin ką ant Gervijų kelio.

Aš rašiau, o raidės skraidė,
Raideles tas paukščiai skaitė
Ir giedojo ankstų rytą
Tai, kas mano parašyta.

Pievoj klausėsi ir plojo
Du šimtai baltų avelių...
Rašė raides basos kojos
Ant visų baltų takelių.

Pievos ir miškai skambėjo,
Debesėlių sniegas...
...kaip šešėliai pievom bėgo,
Nebegrįžo niekad...

n
o

u

s

Lietus. Kas jis toks yra?

18

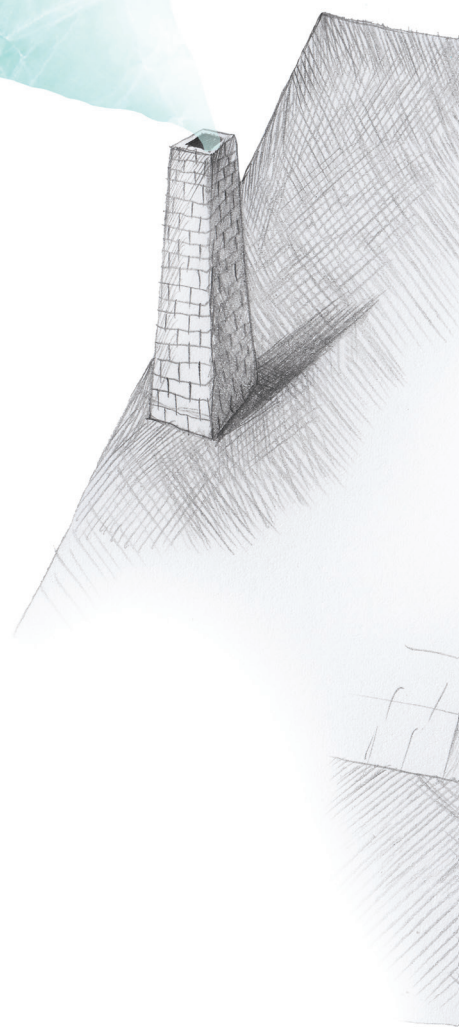
Lietus – į ką jis panašus, mėginkim
Atspėt. Galbūt jis panašus į ylą, –
Įsminga žemėn taip giliai ir tyliai,
Neklausdamas, ar žemei tas patinka,

O gal jis panašus į ploną siulą,
Kurs riša mūsų žemę prie dangaus,
Kad žemė nepakiltų kaip Mėnulis,
Kurį aš vakar skrendantį mačiau.

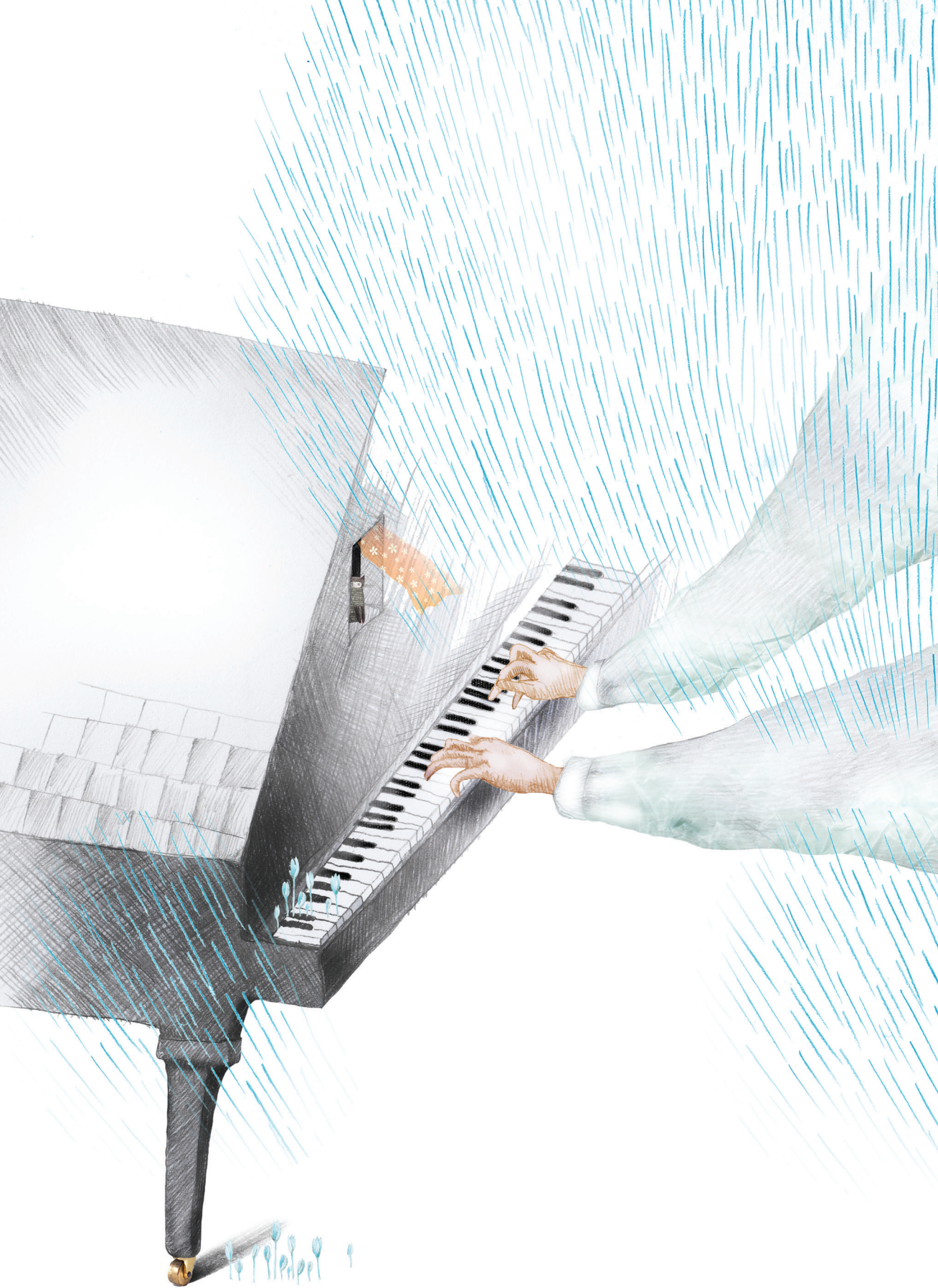
O gal jis panašus į muzikantą, –
Klajūną muzikantą neturtingą,
Stogų fortepijonais tyliai skambinantį
Melodiją rudens nesudėtingą,

Gal panašus lietus į abėcėlę, –
Tik tu skaityt lietaus raidžių nemoki,
Bet skaito pievoj jas nustebę gėlės...
O gal yra jis panašus į lokį?

Tu atsibusi vieną rytą šaltą,
Nustebintas spindėjimo laukų, –
Tai nusipirkęs šiltą baltą paltą
Lietus užmigo ten žiemos miegu...

Nebijok!.. Jei eilėraštis žalias,
Jeigu gimęs jisai auštant rytui
Iš spalvotų sapnų – viską gali!
Tik negali jisai neskraidyti.

Tu pamiršti jį greitai gali –
Jis nuskris kaip žuvėdra į tolį...
O vis tiek, o vis tiek pasiliks
Atminty paukščio plunksna baltoji...

JUOZAS ERLICKAS

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt